

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 75 • nummer 9 • september 2020

INHOUD

<i>Zijn handen (gedicht)</i>	<i>209</i>
<i>De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (8)</i>	<i>210</i>
<i>Echte vrede, ware vrijheid (3)</i>	<i>214</i>
<i>Het nieuwe lied (3)</i>	<i>218</i>
<i>Angst voor schuld (1)</i>	<i>222</i>
<i>De dubbele betekenis van Christus' komst (1)</i>	<i>227</i>
<i>'Jezus ging naar buiten'</i>	<i>230</i>
<i>U bent voleindigd in Hem</i>	<i>231</i>

Nieuwe kaarten!

Kijk in onze catalogus of op onze website voor een volledig overzicht. Er zijn enkele kaarten gedrukt met aansprekende gedichten. De kaarten zijn van hoogwaardige kwaliteit, achterkant in 1 kleur als postkaart.

Formaat A5, luxe kaart: mat, deels voorzien van hoogglans.

De serie formaat A5 is als volgt verkrijgbaar:

- Verpakt met 1 kaart met envelop: **€ 1,70**
- Verpakt per set van 5 stuks van dezelfde kaart: **€ 5,50**
- Mixpakket van 18 kaarten (1 van elke kaart): **€ 16,95**

Hebt u al een kijkje genomen op onze vernieuwde website
www.uhwdw.nl ?

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Zijn handen

't Zijn sterke handen die mij dragen,
de handen van mijn Heere en God,
door lichte en door donk're dagen,
tot aan het einde van mijn lot:
de rust in 't hemels Vaderhuis.
Daar brengt Zijn sterke hand mij Thuis.

't Zijn trouwe handen die mij leiden
en houden in de rechte baan
en die voor mij het pad bereiden
waarop ik veilig voort kan gaan,
totdat ik kom waar Jezus leeft:
de stad die fundamenten heeft.

't Zijn Jezus' liefdevolle handen
waaraan geen vijand mij ontruikt;
hoe hij ook woedt en strikken spande,
al wat hij heeft bedacht, mislukt.
In Jezus' handen ga ik voort
tot aan en door de hemelpoort.

J.Ph. Buddingh

De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (8)

De dichtgemuetselde Gouden Poort (Golden Gate) van Jeruzalem

6. De Bronpoort en de vijver van Siloam (1)

Als zesde poort wordt in Nehemia 3:15 de Bronpoort genoemd. Deze poort staat in de opsomming van de poorten van Jeruzalem in het centrum. Hier in het middelpunt vinden we ook de koning. Er was al lang geen koning meer in Jeruzalem en toch wordt hier de ‘tuin van de koning’ genoemd, alsof hij daar nog – of weer – woonde! Hij staat in nauw verband met de Bronpoort, zoals de ‘koningsvijver’ in hoofdstuk 2:14 ook al. De door de profeten beloofde hoop op de komende koning Christus was bij Nehemia en zijn medestrijders levendig.

‘De Bronpoort herstelde Sallun [= vergelding], de zoon van Kol-Hoze, hoofd van het district Mizpa’. Met het ‘district Mispa’ wordt ook wel de omgeving van deze plaats in het stamgebied van Benjamin, enkele kilometers ten noorden van Jeruzalem, bedoeld. In vers 7 zien we ‘mannen van Mizpa’, hier het ‘hoofd van het district Mizpa’ en in vers 19 ‘het hoofd van Mizpa’. De bewoners waren – meer nog dan de inwoners van Tekoa – zeer ijverige arbeiders. Zij deden daarmee de naam van hun stad eer aan, want die betekent ‘wacht’ of ‘uitkijkpost’. Zij hadden de eer van God en de zegen van het volk voor ogen en een heldere blik voor wat nodig was.

De Bronpoort is een beeld van hoe wij het werk van de Heilige Geest in ons leven ervaren (verg. Joh. 4:14; 7:38-39). Dat is een heel praktisch aspect – dat echter vaak verwaarloosd wordt. Het betreft hier een beeld van onze geestelijke toestand en ons dagelijkse leven in

de gemeenschap met de verlost en die in overeenstemming met het Woord Gods samenkomen.

De Bronpoort werd hersteld, dat wil zeggen: hij werd voor zover nodig weer opgebouwd en voorzien van de vereiste deuren, sluitbalken en grendels (verg. vers 3). Maar hier gebeurde nog iets anders, wat wij bij geen enkele andere poort vinden. De Bronpoort werd overdekt. Hoewel het hier niet om de bron zelf gaat, maar om de poort in de buurt ervan, schijnt de overdekking toch een bijzondere aanwijzing te bevatten. Stadspoorten bestonden in de regel uit een massief, hoger poorthuis, waarin zich de poort bevond. Zonder dit bouwwerk zou de poort gemakkelijk te overwinnen zijn geweest. De uitdrukkelijke vermelding van de overdekking van deze poort wijst daarom op afscherming. De toegang tot de bron werd bijzonder beschermd.

De overdekte Bronpoort zegt ons dat ons begrip van de geestelijke zegeningen alleen maar in een afgeschermd atmosfeer kan ontstaan en groeien. Het Evangelie is er voor de hele wereld, maar de Heilige Geest kan de wereld niet ontvangen (Joh. 14:17; verg. 1 Kor. 2:14). Hij woont alleen in hen die in het verlossingswerk van Christus geloven (Ef. 1:13). **Om de diepe geestelijke zaken te begrijpen, is echter nog iets anders vereist dan het bezit van de Heilige Geest. Daarvoor is een geestelijke gezindheid nodig.**

Geestelijke Christenen leiden hun leven onder de leiding van de Heilige Geest in de gezindheid van de Heere Jezus. Zij zijn daardoor toebereid om door de 'Bronpoort' te gaan. Dat is een heel persoonlijke en uiteindelijk ook een verborgen zaak. De mensen in de wereld om ons heen kunnen dat niet begrijpen. Zij vinden het vreemd dat wij niet meelopen met hun uitbarsting van losbandigheid (1 Petr. 4:4). Maar ook vleeselijk ingestelde gelovigen kunnen het geestelijk denken en handelen bij andere gelovigen vaak niet juist verstaan. Zij hebben geen toegang tot een wandel in de geest. Een voorbeeld daarvan waren de gelovigen in Korinthe. Zij waren niet geestelijk, maar vleeselijk.

Daarom kon de apostel Paulus hun de geheimenis van Christus, die God door Zijn Geest geopenbaard had en die ook alleen maar door de Geest verstaan kan worden, niet meedelen (1 Kor. 2 en 3). Tweemaal wordt in het Nieuwe Testament over het gevaar gesproken om de Heilige Geest in Zijn bezigheid te beperken of te hinderen. Eén keer staat er: 'En bedroef de Heilige Geest van God niet, door Wie u verzegeld bent tot de dag van de verlossing' (Ef. 4:30). Als we ons door ons vlees, de oude natuur, laten leiden, dan wordt de Heilige Geest bedroefd. Op een andere plaats lezen we: 'Blus de Geest niet uit' (1 Thess. 5:19). Dat gaat verder. Hier worden de Heilige Geest en Zijn bezigheid met een olielamp vergeleken waarvan de vlam geblust wordt. De lamp en de olie zijn er nog wel, maar er schijnt geen licht (verg. Matth. 25:3 e.v.). Dat is ernstiger. Hier wordt de vrije bezigheid van de Heilige Geest (vooral in de samenkomsten) onderdrukt.

Maar ook een geestelijke Christen die de 'Bronpoort' kent, kan negatief beïnvloed worden en daardoor de toegang verliezen. Daarom moet de poort overdekt en beschermd zijn. Dat is een ernstige gedachte voor ons allemaal. [Alleen door de overdekte Bronpoort kunnen we bij de ware bron van levend water komen](#), die de Heere Jezus voor al Zijn verlost en bereid houdt en waarvan toch in de praktijk veel te weinig mensen drinken en genieten.

Sallun herstelde niet alleen de Bronpoort, maar hij herstelde ook 'de muur van de vijver van Siloam¹ bij de tuin van de koning' (vs. 15). De muur beschermde op deze plaats niet alleen de stad als geheel, maar vooral de vijver met het kostbare water.² Deze vijver in het zuiden

¹ In het Hebreeuws staat hier 'schelach' i.p.v. 'schiloach'. De betekenis is in beide gevallen 'gezonden' (het wordt echter ook met 'uitzenden/uitstromen [van water]' vertaald en op de waterleiding die met Siloah in verbinding stond, toegepast). De vertaling die in Johannes 9:7 voor de Heilige Geest wordt gegeven, is 'uitgezonden/uitgezondene'.

² Hier stond een toren, waarover de Heere Jezus in Lukas 13:4 spreekt. Door het instorten ervan werden achttien mensen gedood. De Heere legt met dit voorbeeld uit dat voor God alle mensen in gelijke mate verloren zijn, als zij geen boete doen en in Hem geloven.

van de Davidsstad wordt door een ondergronds kanaal door water van de Gihonbron gevoed. De vijver wordt ook in Jesaja 8:6 en in Johannes 9:7 genoemd.

Met de ‘wateren van Siloah, die zacht stromen’ omschrijft Jesaja in beeldspraak de zegen van de genade van God en het door Hem ingestelde koningschap in Jeruzalem. Het water van Siloah staat in tegenstelling tot de machtige en grote wateren van de Eufraat, die de macht van de Assyriërs symboliseren. Tegen hen wilden de Joden zich door een verbond met Pekah, de koning van Israël, en Rezin, de koning van Syrië beschermen, maar tevergeefs. **Hoe goed zou het voor hen geweest zijn als ze op hun God hadden vertrouwd** en genoeg hadden genomen met het uiterlijk onopvallende, maar zegenrijke water van Siloah, in plaats van naar menselijk gezien indrukwekkende en schijnbaar werkzame middelen tot zelfbehoud te grijpen!

Dat is precies wat de Heere Jezus ons toont. Hij, de uit genade door God Gezondene, zond een blindgeborene naar deze vijver³, om zich in het water te wassen. Eerst streek Hij slijk van speeksel op de ogen van de blinde. De genezing kwam voort uit het binnenste van de Zoon van God – voor mensen iets verachtelijks. Maar de blinde verzette zich er niet tegen en voerde ook bereidwillig de opdracht van de Heere uit om zich in de vijver van Siloam te wassen, anders dan de melaatse Naäman, die zich er eerst tegen verzette om zich in het water van de Jordaan te wassen, om van zijn melaatsheid genezen te worden (2 Kon. 5).

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

³ In Johannes 9:7,11 staat de Griekse vorm ‘Siloam’.

Echte vrede, ware vrijheid (3)

Een sprekend voorbeeld

Een man werd er eens van beschuldigd dat hij een wet die pas was uitgevaardigd, had overtreden. Hoewel hij wist dat de wet door de koning was bekrachtigd, handelde hij lijnrecht in strijd ermee. Hij had daar weliswaar een goede reden voor, maar dat laten we hier buiten beschouwing. De overtreding zelf was duidelijk en de beklaagde deed ook geen poging om zijn schuld te ontkennen. Er was maar één man die vreselijk in zijn maag zat met de hele zaak en dat was niet de overtreder, maar de koning. Hij lag de hele nacht wakker om een uitweg te vinden zodat hij de schuldige niet hoefde te straffen, maar hij zag er geen kans toe. Hij had hoge achting voor de overtreder. Hij wilde hem graag vrijspreken, maar de wet verhinderde dat. Er was een overtreding begaan en het recht moest zijn loop hebben.

Koning Darius – want die hebben we op het oog – bevindt zich in een moeilijke situatie. Vrede heeft hij niet. Hij is een geweldige strijder en hij heeft veel overwinningen behaald, maar deze moeilijkheid kan hij niet oplossen. Hij moet óf met geweld zijn gevoelens voor Daniël onderdrukken óf hij moet het recht geweld aandoen. De ogen van de hele natie rusten op hem. De aanklagers gaan op een hondse manier tekeer. Wat moet hij doen?

Er is maar één mogelijkheid: Daniël moet als straf in de leeuwenkuil geworpen worden. Nu lezen we dat de beschuldigers twee keer bij de koning komen met hun eis dat Daniël gestraft moet worden (zie Daniël 6). Laten we nu eens veronderstellen dat de koning zonder dat de beschuldigers dat wisten, Daniël direct na de eerste beschuldiging in de leeuwenkuil had laten werpen, dat de muil van de leeuwen was toegesloten en de koning Daniël daarop uit de kuil had laten optrekken.

Als dan de volgende dag de beschuldigers opnieuw gekomen waren, had zich het volgende gesprek kunnen ontwikkelen:

‘Hebt u, o koning, niet uw goedkeuring gehecht aan een wet waarbij tijdelijk een verbod om te bidden werd uitgevaardigd?’ De koning bevestigt dat.

‘Weet u wel dat Daniël dat verbod heeft overtreden en dus de straf verdient die op de overtreding van de wet staat?’ De koning stemt ook daarin toe.

‘Zult u dan ook aan de eis van de wet voldoen en hem in de leeuwenkuil werpen?’

‘Dat doe ik beslist niet’, antwoordt de koning. ‘Maar, majesteit, dan zult u uw naam, uw troon en uw dynastie voor altijd in opspraak brengen, omdat u het recht niet hebt gehandhaafd’.

‘Pardon, het omgekeerde is het geval. In plaats van het recht geweld aan te doen is het juist een daad van rechtvaardigheid dat ik de overtreder nu niet in de kuil laat werpen. De wet is gerespecteerd, mijn troon is onbesmet en de wens van mijn hart is nog vervuld op de koop toe. Daniël is namelijk al in de leeuwenkuil geworpen. Hij heeft zijn straf ondergaan en is er weer uit gehaald. Als ik de eis om hem te straffen afwijs, ben ik dus nu net zo rechtvaardig als ik gisteren was toen ik hem in de kuil liet werpen. Mijn eerste minister is volgens het recht vrij! En iedere beschuldiging moet voortaan in de kiem gesmoord worden’.

Christus, onze Plaatsvervanger en Borg

Nu de toepassing. Dat wat in het bovenstaande aan Daniël zelf voltrokken werd, is voor de gelovige plaatsvervangend gebeurd. De gelovige heeft rust en vrede die iedere aanklager de mond snoeren.

Het is daarbij van het uiterste belang dat we goed zien dat de waarheid van de opstanding van Hem 'Die overgeleverd was om onze overtredingen', alles te maken heeft met de basis van onze vrede. Als iemand een wet heeft overtreden en hij krijgt zeven weken gevangenisstraf, dan is hij pas vrij als hij de volle zeven weken heeft uitgezeten. Als nu een vriend de straf voor hem zou kunnen overnemen, dan is de overtreder ook pas vrij als zijn vriend de volle zeven weken gezeten heeft.

Nu, tegen de Heere Jezus was geen beschuldiging in te brengen. Hij had geen zonden gedaan. **Maar Hij nam onze schuld op Zich.** Om ons beeld te gebruiken: Hij ging voor ons 'de leeuwenkuil' in en onderging de straf. Hij ging in de dood en droeg alle consequenties van onze overtredingen. De 'goede Herder' heeft door te sterven eens voor altijd de muil van 'de leeuw' gesloten. **Maar Hij is ook opgestaan.** 'De God nu van de vrede, Die uit de doden terugbracht de grote Herder der schapen, onze Heere Jezus, door het bloed van [het] eeuwig verbond' (Hebr. 13:20). Romeinen 4:25 zegt het zo: 'Die overgegeven is om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging'.

Wie kan zeggen dat de overtreder vrij is zolang zijn plaatsvervanger nog in de gevangenis zit? Wie kan volhouden dat zijn schuld is voldaan voordat de betaling door de schuldeiser is geaccepteerd? Daarom zegt de apostel: 'En als Christus niet opgewekt is, dan is uw geloof vergeefs, dan bent u nog in uw zonden' (1 Kor. 15:17). Maar als God Hem Die de dood inging voor onze overtredingen, uit de doden heeft opgewekt, **dán** zijn wij wel degelijk bevrijd van onze overtredingen!

Romeinen 5:1 luidt dan ook: ‘Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus’. God Zelf kan de aanklager van de broeders nu uitdagen om één enkele beschuldiging in te brengen tegen hen die Hij gerechtvaardigd heeft door het bloed van Christus (Rom. 8:33-34). Zijn volk kan de vijand met dezelfde wapens tegemoet treden. ‘Wie zal beschuldiging inbrengen tegen uitverkorenen van God?’ zegt Paulus, die nota bene ‘de voornaamste van de zondaren’ was. En de gelovige mag het hem nazeggen.

‘Ik kan dat’, zegt de satan.

‘Dan zult u het werk van God moeten bestrijden,’ zegt de gelovige, ‘want God heeft mij gerechtvaardigd’ (‘God is het Die rechtvaardigt’).

‘Maar je kunt niet ontkennen dat je gezondigd hebt’, zegt de satan. En ‘het loon van de zonde is de dood’ (Rom. 6:23).

‘Zeker, maar **Christus is voor mij gestorven**’, zegt de gelovige (‘Christus is het Die gestorven is’).

‘Ja, maar je hebt toch wel heel erg gezondigd. Je geweten waarschuwde je en toch deed je het’.

‘Dat is waar, maar ik deed niet méér zonden dan God kende toen Hij Zijn eniggeboren Zoon voor mij liet sterven. En Hij zegt me dat ik door Christus’ bloed gerechtvaardigd ben van alle dingen’ (Hand. 13:39).

‘Ja, maar,’ zegt de aanklager en hij gooit het over een andere boeg, ‘je hebt tegen God gezondigd. Hoe weet je nu dat God tevreden is met de dood van Jezus Christus voor jouw zonden?’

Opnieuw klinkt er een afdoend antwoord. ‘**Het is Christus Die gestorven is, ja Die ook opgestaan is.**’ ‘Ik geloof in God Die de Persoon Die voor mijn overtreding was overgeleverd, uit de doden heeft teruggebracht. Als Hij uit de dood is teruggekomen, ben ik vrij, meer zelfs: dezelfde God Die Hem opwekte, is Degene Die mij rechtvaardigt’.

Maar nog eens waagt satan een aanval: ‘Laat het dan zo zijn dat je gelooft in Zijn dood en opstanding, maar je weet toch wel dat je zelf geen enkele kracht hebt om staande te blijven in de verzoeking?’

‘Dat is waar, maar mijn Verlosser leeft. Hij leeft om mij te dienen, want zo staat er geschreven: Christus is het, Die gestorven is, ja nog meer, Die ook opgewekt is, Die ook aan Gods rechterhand is, Die ook voor ons bidt’. Ja, onze Heiland leeft en Zijn liefde blijft altijd dezelfde. ‘Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?’ (Rom. 8:34-35). Niets en niemand!

(Wordt vervolgd).

George Cutting

Het nieuwe lied (3)

Het nieuwe lied in de Psalmen (vervolg)

Psalm 96

‘Zing voor de HEERE een nieuw lied, zing voor de HEERE, heel de aarde’ (vs. 1).

Laten we eerst opmerken dat de Psalmen 93 tot 100 betrekking hebben op **de regering van Christus op de aarde**. De woorden ‘de HEERE regeert’ zijn een soort leidraad van deze reeks Psalmen (zie Ps. 93:1; Ps. 96:10; Ps. 97:1; Ps. 99:1). Deze regering is gegrond op de oordelen over de vijanden van Christus (Ps. 94; 97:2-5), want het kwaad zal moeten verdwijnen om plaats te maken voor de vestiging van een regering van vrede en gerechtigheid onder de scepter van de Messias.

In Psalm 95 gaat het overblijfsel van Israël met vreugde en lof voor **Hem** uit **Die als Koning Zijn regering aanvaardt**. Het hart van de getrouwen is veranderd, maar zij worden vermaand om niet meer te handelen zoals vroeger het ongehoorzame volk bij Massa en Meriba en om hun hart niet te verharden zoals het volk toen gedaan had.

In Psalm 96, die ons nu bezighoudt, heeft het trouwe overblijfsel de heerlijkheid gezien waarmee de Heere Zich aan Zijn volk heeft geopenbaard, toen Hij Zijn voeten zette op de Olijfberg (Zach. 14:4). Dan gaan de boodschappers van Israël deze heerlijkheid aan de volken verkondigen (vs. 3), zodat dezen zich haasten om de afgoden te verlaten en zich aan de Heere te onderwerpen, om dan Zijn koninkrijk te kunnen ingaan (vs. 10). De regering is nog niet gevestigd, maar **de Heere komt om de regering te aanvaarden**, zoals in vers 13 wordt gezegd: ‘Want Hij komt, want Hij komt om de aarde te oordelen. Hij zal de wereld oordelen in gerechtigheid en de volken met Zijn waarheid’. Het is het nieuwe lied van de volken.

In Psalm 97 is de regering gevestigd. Het is niet meer het overblijfsel dat Zijn heerlijkheid onder de volken vertelt, maar ‘alle volken zien Zijn heerlijkheid’ (vs. 6). Hun afgodendienst heeft opgehouden (vs. 7). Zij dienen nu de Allerhoogste, Die zeer hoog verheven is boven alle goden (vs. 9).

De Psalmen 96 en 97 verheerlijken dus de plechtige aanvaarding van de regering van Christus. Niets zal voortaan tegenstand kunnen bieden. Het is het wonderbare ogenblik van het opgaan van de Zon der gerechtigheid. Er vindt een volkomen verandering van toneel plaats voor allen. De verschijning van het licht heeft de nacht vervangen voor het Israël van God en ook voor alle volken en de hele aarde.

Voortaan kan men niet meer naar het oude lied terugkeren, hoe heerlijk het ook geweest mag zijn, zoals bijvoorbeeld het lied van Mozes aan de Rode Zee. Dit laatste verheerlijkte de overwinning van de Heere over Egypte – een overwinning die als doel had om Israël helemaal tot Zijn volk te maken. Het lied werd aangeheven op het ogenblik toen het volk de reis ging ondernemen door de woestijn – de reis die hen in het beloofde land moest brengen.

Hier gaat de zegepralende stoet, na de behaalde overwinning, de komende Overwinnaar tegemoet. De Koning zit nog niet op Zijn troon, maar **in de majesteit van Zijn macht en in de grootheid van Zijn verlossing zal Hij nu op Zijn troon gaan zitten**. De volken (die grote menigte uit Openbaring 7:9, die niemand tellen kon) hebben het Evangelie van het koninkrijk gehoord.

Psalm 98

‘Zing voor de HEERE een nieuw lied, want Hij heeft wonderen gedaan; Zijn rechterhand en Zijn heilige arm hebben Hem heil gebracht’ (vs. 1).

Hier verheerlijkt het nieuwe lied niet wat *zal* gebeuren, zoals in Psalm 96 het geval is, maar wat de Heere heeft gedaan: ‘Hij *heeft* wonderen gedaan’; Hij *heeft* Zijn gerechtigheid geopenbaard voor de ogen van de heidenvolken (vs. 1-2). Hij is de Koning, de Heere, Hij komt om Zijn regering te aanvaarden: ‘Hij zal de wereld oordelen in gerechtigheid en de volken op billijke wijze oordelen’ (vs. 9).

In de volgende Psalmen 99-100 is Hij gezeten op Zijn troon tussen de Cherubim in Sion. Hij heeft het recht lief; Hij bevestigt billijkheden; Hij doet recht en gerechtigheid in Jakob. *Hij* is het nu niet Die komt,

**De nieuwe hemel en de nieuwe
aarde zullen getuigenis geven van de
onuitputtelijke goedheid van God.**

maar heel de aarde komt voor Zijn aangezicht met vrolijk gezang (Ps. 100:2). Dan weerklinkt die lofzang die ik zou willen noemen: het *'lied van de vestiging of van de inwijding van de regering'*. 'Loof Hem, prijs Zijn Naam. Want de HEERE is goed, Zijn goedertierenheid is voor eeuwig' (Ps. 100:4-5).

Hoewel dus het duizendjarige Vrederijk pas als volkomen gevestigd voorgesteld wordt in de Psalmen 99 en 100, is de toestand al totaal nieuw in de Psalmen 96 en 98, waar het nieuwe lied wordt aangeheven. Het oordeel heeft plaatsgehad; het ware Israël heeft al iets gezien van de heerlijkheid; de volken hebben het Evangelie van het Koninkrijk ontvangen; Christus, Die in heilige pracht verschijnt, heeft al een toebereid volk en reeds verschijnt de dauw van de jeugd uit de baarmoeder van de dageraad. Een nieuwe toestand en nieuwe wezens ontmoeten we, die de heiligheid loven van de ware Koning, op het ogenblik dat Hij gaat zitten tussen de cherubs op de berg van Gods heiligheid.

(Wordt vervolgd).

H. Rossier

**Wij hebben slechts geloof nodig om
dat alles tot werkelijkheid te maken
voor ons hart.**

J.G. Bellett

Angst voor schuld ⁽¹⁾

Is het mogelijk dat je schuldig bent hoewel factoren buiten jou om een cruciale rol hebben gespeeld bij het maken van een fout: de druk van buiten, het samenvallen van bepaalde omstandigheden en mogelijk persoonlijke noden? De confrontatie met persoonlijke schuld is niet eenvoudig, maar uiterst noodzakelijk.

Vandaag las ik in een vaktijdschrift hoezeer het artsen belast wanneer zij een medische fout maken. Er stond onder andere het verhaal van een 27-jarige vrouwelijke arts in die in een ziekenhuis een 24 uursdienst draaide als afsluiting van een 62-urige werkweek. Tot overmaat van ramp was ze niet alleen vermoeid, maar ook nog alleen op de afdeling. In deze situatie verwisselde ze toen twee zakken bloed en gaf ze een aan levercirrose lijdende patiënt de verkeerde van de twee. Hoewel ze deze fout meteen in de gaten had en de transfusie onmiddellijk daarop stopte, overleefde de patiënt het niet. Was zij schuldig? Meestal kost ons falen geen mensenleven. God zij dank!

Wat ook ‘onze’ fout is, we hebben dan met schuld en schuldgevoelens te maken. Er zijn mensen die zo bang zijn om een fout te maken dat ze die dan ook inderdaad maken. Vooral mensen met een perfectionistische inslag ondervinden daar nadeel van. Maar wat als je faalt en als de oorzaak helemaal niet bij die persoon zelf ligt of als die sterk bepaald is door uiterlijke omstandigheden?

Beoordeling van schuld

We moeten ons eerst afvragen hoe schuld te beoordelen is. In absolute zin is ieder vergrijp – of het nu de overtreding is van een door God of door andere overheden aan de mens opgelegd gebod (zie Hand. 5:29) of ongehoorzaamheid aan Gods Woord – een zonde. Adam was het gebod van God om niet van de boom van de kennis van goed en kwaad te eten (Gen. 2:17; 3:6) ongehoorzaam geweest – dat was de

eerste zonde van de mensheid. Bij Kaïn zegt God dat de zonde aan de deur ligt als je 'niet het goede doet' (Gen. 4:7). Dat wil zeggen: de zonde van de daad openbaarde zijn boze hart.

Toch rekent God de zonde alleen dan een mens als schuld aan als deze bewust gehandeld heeft. Dat leren we bijvoorbeeld uit de woorden van de broers van Jozef: 'Werkelijk, wij zijn schuldig vanwege onze broer. Wij zagen zijn zielsbenauwdheid toen hij ons om genade smeekte, maar wij luisterden niet' (Gen. 42:21). Zo voorzag God in Zijn wet voor een doodslager die een ander *niet* moedwillig of door grove nalatigheid omgebracht had, in vrijheid van schuld. Van een offer tot vereffening van een schuld is hier geen sprake.

Een goed voorbeeld van het feit dat schuld bewust, willens en wetens handelen veronderstelt, is ook Jonathan. In 1 Samuel 14:24 lezen wij dat Saul iedere Israëliet vervloekte die vóór de avond en voordat Saul zich op zijn vijanden gewroken zou hebben, voedsel tot zich nam. Jonathan wist niets van deze eed en at daarom honing, die hij in het bos vond (vs. 27). Daarmee overtrad hij zonder twijfel het gebod van koning Saul, zijn vader. Maar rekende God hem dat als schuld aan? Blijkbaar niet. God maakte voor dit vergrijp niet Jonathan verantwoordelijk, maar Saul (vs. 37), want die had een dwaze vloek uitgesproken zonder van God daarvoor opdracht gekregen te hebben.

Geen vrijbrief om te zondigen

Natuurlijk geeft God ons **geen vrijbrief voor lichtvaardig handelen**. Wij kunnen ons er ook niet achter verschuilen dat we helemaal niet gemerkt hebben dat we bijvoorbeeld door onbezonnen woorden, die als dolksteken de gevoelswereld van onze tegenpartij binnen zijn gedrongen, anderen pijn gedaan hebben (zie Spr. 12:18). Gebrek aan schuldgevoel betekent niet dat wij geen schuld op ons laden. Hier moeten we ieder geval afzonderlijk bekijken, om de gedachten van God te herkennen.

Wij mogen ook niet over het hoofd zien dat de Heere Jezus verzoening gedaan heeft voor al onze zonden (zie 1 Joh. 2:2), ook voor de voor ons verborgen afdwalingen (zie Ps. 19:13), die ons niet als schuld *aangerekend* worden (zie ook 1 Kor. 4:5). Hij stierf immers zelfs daarvoor dat de (volkomen schuldeloze) niet-intelligente schepping weer met God verzoend zou worden (zie Kol. 1:20).

Wie echter bewust geboden schendt, laadt schuld op zich. Als ik een cirkelzaag koop en deze machine monteer zonder de juiste handleiding te lezen, ben ik er verantwoordelijk voor als iemand zich daarmee verwondt. Dat is grove onachtzaamheid, waarbij ik schuldig ben. (De persoon die verwond is geraakt, kan mij natuurlijk deze schuld wel vergeven.)

Beslissingen in onzekerheid

Maar er zijn situaties in het leven van een Christen die niet te sturen zijn. Stel, er komt een jong iemand bij je die in grote nood verkeert en over zelfmoord spreekt. Je voelt je overvraagd, maar je wilt de hulpzoekende niet zomaar zonder antwoord en (een poging tot het bieden van) hulp laten gaan. Je stuurt hem meteen door naar de dichtstbijzijnde arts. Dat is ook noodzakelijk, want bij suïcidaliteit is een medisch-psychiatrische behandeling dringend noodzakelijk. Later hoor je misschien dat deze arts er bij deze jonge persoon op aan heeft gedrongen om zo snel mogelijk de gemeenschap van de Christenen met wie hij regelmatig samenkomt, te verlaten. Je maakt jezelf achteraf natuurlijk verwijten – maar wat had je in deze situatie dan beter kunnen doen? Niets! Toch voel je je schuldig.

Stel, je ziet een Christen die op een al te vertrouwelijke manier met een vrouw praat, zodat je de verdenking gaat koesteren dat er misschien sprake is van een verhouding die verder gaat dan het gewoon met elkaar praten. Je hebt verder niets concreets in handen en zegt tegen jezelf dat je deze zaak eerst wilt aankijken, voordat je hem

aanspreekt en valse verdachtmakingen uit. Twee weken later is deze Christen ‘gevallen’ en sindsdien leeft hij op een on-Bijbelse manier in hoererij (ontucht) met deze vrouw. Had je niet eerder met hem moeten praten (zie 2 Kon. 7:9)?

Levende werkelijkheid

Wij zullen in het leven vaak beslissingen moeten nemen die met een bepaalde onzekerheid genomen moeten worden. Dat is bijvoorbeeld bij de beroepskeuze zo. Wie kan over zichzelf beweren dat hij er 100% zeker van was dat juist deze opleiding de wil van God was? Achteraf zien we het vaak (nog) duidelijker, maar in een concrete situatie blijft er een restonzekerheid bestaan. We zien dat iemand (misschien vanwege de dood van een goede vriend) erg lijdt en we willen hem graag troosten, hem helpen. Maar hebben we het juiste middel op de juiste manier toegepast? Veel beslissingen betreffen niet alleen onszelf, maar ook anderen. Wat als wij een foute beslissing hebben genomen *of verkeerd gehandeld* hebben?

Belangrijk is dat je eerlijk omgaat met je eigen falen. Daarbij moeten we bedenken dat falen en schuld (voor God en mensen) *niet* hetzelfde zijn. Als ik mij schuldig gemaakt heb, heb ik

ook gefaald. Maar als ik een toets verknald heb – dat is falen – heb ik geen schuld.

Maar zelfs als er in Gods ogen geen sprake is van een schuldvraag, voelen we ons vaak mislukkelingen. Wij *voelen* ons dan tegelijkertijd schuldig. Het is dan belangrijk dat wij ons afvragen of wij in dat concrete geval *echt schuld* op ons geladen hebben. Is dat zo, dan moeten we de schuld tegenover God en de betreffende personen belijden: ‘Als wij onze zonden belijden: Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid’ (1 Joh. 1:9). Daarop mogen we steunen, want God heeft ons deze vergeving en reiniging beloofd in Zijn Woord.

In veel situaties treft ons echter geen *schuld*. Dat betekent niet dat de gevolgen van een dergelijk falen ons niet aangrijpen. Maar wij hoeven geen schuld te belijden, *we hoeven geen verantwoordelijkheid voor iets op ons nemen waar wij persoonlijk geen schuld aan hebben*. Wie dat namelijk herhaaldelijk doet, wordt steeds ongelukkiger en op den duur gedeprimeerd. Ook op zo’n manier kunnen depressies ontstaan.

Verkeerde schuldgevoelens kun je zelf voortbrengen, je kunt echter ook door subtiële middelen anderen handig dergelijke schuldgevoelens opleggen. Als je een medemens ten onrechte beschuldigt of verdacht maakt, leidt dat juist bij gevoelige mensen ertoe dat zij zich verwijten over dingen maken waarvoor ze niet verantwoordelijk zijn. De gemakkelijkste vorm daarvan is bijvoorbeeld: ‘Wilde jij niet ... uit de kelder halen? Nu moest ik het doen!’ Vermoedelijk wilde ik helemaal niet beschuldigen (of toch wel?), maar mijn tegenpartij ervaart dan heel gemakkelijk schuldgevoelens, die wellicht totaal niet nodig zijn. Dat kan zelfs tot emotionele chantage leiden.

(Wordt vervolgd).

Manuel Seibel

De dubbele betekenis van Christus' komst (1)

Graag willen we in dit artikel de dubbele betekenis van dit feit uitleggen: de betekenis voor de gelovigen en de betekenis voor de wereld. Het eerste zien we in het Nieuwe Testament als de komst van Christus om de Zijnen tot Zich te nemen; over het laatste wordt gesproken als 'de dag van de Heere', een uitdrukking die ook in de Oudtestamentische geschriften veelvuldig voorkomt.

Deze dingen worden in de Bijbel nooit door elkaar gehaald, zoals we zullen zien bij de behandeling van verschillende gedeelten. Veel Christenen doen dat wel en daardoor gebeurt het ook vaak dat 'die gezegende hoop' wordt overschaduwd door zware wolken en in gedachten verbonden wordt met omstandigheden van verschrikking, toorn en oordeel, die helemaal niets te maken hebben met de *komst* van Christus voor de Zijnen, maar die nauw verbonden zijn met 'de dag van de Heere'.

We moeten het daarom **diep laten doordringen in ons hart**, op het duidelijke gezag van de Bijbel, dat de komst van de Heere voor de Zijnen de geweldige en specifieke hoop is die wij altijd mogen koesteren. Die hoop zou vandaag nog werkelijkheid kunnen worden. Er is niets wat we eerder hebben te verwachten, geen gebeurtenissen die zich moeten voordoen onder de volken, niets wat nog moet plaatsvinden in de geschiedenis van Israël, niets in Gods regering over de wereld, kortom niets in welke vorm dan ook, wat tussen de ware gelovige en zijn hemelse hoop in staat. Christus kan vandaag komen voor de Zijnen. Er is geen enkele belemmering.

Hij komt voor ons!

Niemand kan zeggen wanneer Hij *zal* komen, maar we kunnen wel vol blijdschap zeggen dat Hij elk moment *kan* komen. Gezegend zij Zijn

Naam: wanneer Hij voor ons komt, zal dat niet zijn met verschriking, toorn en oordeel. Het zal niet zijn met duisternis en stormen. Deze dingen zullen ‘de dag van de Heere’ vergezellen, zoals de apostel Petrus de Joden voorhoudt in zijn eerste grote toespraak, op de Pinksterdag, waarin hij de volgende woorden aanhaalt uit de profetie van Joël: ‘En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden: bloed en vuur en rookwalm. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voordat’... Voordat wat? Voor de komst van de Heere voor de Zijnen? Nee, maar voordat ‘*de grote en luisterrijke dag van de Heere komt*’ (Hand. 2:19-20).

Wanneer onze Heere zal komen om de Zijnen tot Zich te nemen, zal geen oog Hem zien, geen oor Zijn stem horen, behalve Zijn eigen verlost en geliefde volk. Laten we de woorden van de engelen in Handelingen 1 in gedachten houden. Wie zagen de Gezegende naar de hemel varen? Niemand anders dan de Zijnen. Wel, Hij ‘zal zó komen, op dezelfde wijze als u Hem naar de hemel hebt zien heengaan’ (vs. 11). **Zoals Zijn vertrek was, zo zal Zijn komst zijn**, leert de Bijbel ons. Wanneer we de dag van de Heere verwarren met Zijn komst voor Zijn Gemeente, ontgaat ons het duidelijke onderwijs van de Bijbel en ontnemen we de gelovige zijn eigen hoop.

2 Petrus 1

Daarom vestigen we de aandacht nu op een heel belangrijk gedeelte uit de tweede Brief van Petrus: ‘Want wij zijn geen vernuftig verzonnen fabels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Heere Jezus Christus bekend maakten, maar wij zijn ooggetuigen van Zijn majesteit geweest. Want Hij ontving van God, de Vader, eer en heerlijkheid, toen van de luisterrijke heerlijkheid zulk een stem tot Hem gericht werd: ‘Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb’. En wij hoorden deze stem, die van de hemel kwam, toen wij met Hem op de heilige berg waren. En [zo] hebben wij het profetische woord [des tel vaster lof: meer bevestigd], en u doet wèl, daarop acht te geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten’ (1:16-19).

Dit gedeelte vereist aandachtige overweging. Het laat duidelijk het onderscheid zien tussen ‘het profetische woord’ en de juiste hoop van de Christen, namelijk ‘de morgenster’.

We moeten beseffen wat het belangrijke onderwerp van de profetie is: Gods regering over de wereld met betrekking tot het zaad van Abraham. ‘Toen de Allerhoogste aan de volken het erfelijk bezit uitdeelde, toen Hij Adams kinderen van elkaar scheidde, heeft Hij het grondgebied van de volken vastgesteld overeenkomstig het aantal Israëlieten. Want het deel van de HEERE is Zijn volk, Jakob is het gebied dat Zijn eigendom is’ (Deut. 32:8-9).

Hier vinden we dus de reikwijdte en het onderwerp van de profetie: Israël en de volken. Als we de profetieën doornemen, vanaf het begin van Jesaja tot aan het eind van Maleachi, vinden we geen enkele zin over de Gemeente van God – haar positie, haar deel of haar vooruitzichten. De bestudering van het profetische woord is zonder twijfel heel belangrijk en nuttig voor de Christen, maar dit geldt alleen als hij begrijpt wat de reikwijdte en het onderwerp precies is en ziet hoe dit in contrast staat met zijn eigen bijzondere hoop. **We kunnen gerust stellen dat iemand onmogelijk de Oudtestamentische profetieën op de juiste manier kan bestuderen wanneer hij geen duidelijk zicht heeft op de ware positie van de Gemeente.**

We kunnen in dit korte hoofdstuk niet ingaan op het onderwerp van de Gemeente. Er is op andere plaatsen herhaaldelijk naar verwezen en uitgebreid op ingegaan en we kunnen iedereen nu slechts vragen om de weloverwogen uitspraak dat het hele Oude Testament geen enkel woord bevat over de Gemeente van God of het lichaam van Christus, te overwegen en te onderzoeken.

We vinden er wel typen, schaduwen, illustraties van de Gemeente, die we, nu we het volle licht van het Nieuwe Testament bezitten, kunnen zien, begrijpen en waarderen. Maar het was voor geen enkele Oudtestamentische gelovige mogelijk om de grote verborgenheid van Christus en de Gemeente te kennen, aangezien die niet was geopenbaard.

De geïnspireerde apostel vertelt ons nadrukkelijk dat deze ‘*verborgen*’ was, niet in de Oudtestamentische Schriften, maar ‘in God’, zoals we lezen in Efëze 3: ‘en voor allen in het licht te stellen, wat het rentmeesterschap is van de verborgenheid die van alle eeuwen *verborgen was in God*, Die alle dingen geschapen heeft’ (vs. 9). Zo lezen we het ook in Kolosse: ‘de verborgenheid, die sinds eeuwen en geslachten verborgen is geweest, maar die nu geopenbaard is aan Zijn heiligen’ (1:26).

(Wordt vervolgd).

C.H. Mackintosh

‘Jezus ging naar buiten’

‘En Jezus ging uit en vertrok van de tempel; en Zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen. En Hij antwoordde en zei tot hen: Ziet u niet al deze dingen? Voorwaar, Ik zeg u: hier zal geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal afgebroken worden’ (Matth. 24:1-2).

Het hart van de discipelen werd zo in beslag genomen door de uiterlijkheden van hun dienst dat zij de Heere wezen op de tempel en het gebouwencomplex eromheen. De Geest van God was werkzaam in hun hart. Op dat moment konden zij zich niet verzoenen met de gedachte dat hun Meester deze aarde zou verlaten zonder dat Hij Zijn Koninkrijk had opgericht. Deze prachtige gebouwen zouden toch zeker een plaats innemen in Zijn regering hier op aarde, zo veronderstelden zij. De Heere had hun gezegd dat Hij zou worden verworpen door de farizeeën en oudsten en dat Hij gekruisigd zou worden. Dit was iets wat ze niet konden begrijpen en toch beseften ze dat er iets stond te gebeuren.

De Heere deed al hun hoop in rook vervliegen door Zijn antwoord: ‘Hier zal geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal af-

gebroken worden'. Hebt u weleens de stem van de Heere gehoord met betrekking tot uw uiterlijke dienst voor Hem? Als ons werk geen tentoonstelling is van Zijn Persoon, als vrucht van Zijn werk in ons, luidt Zijn oordeel: 'Het zal vergaan; het is uw werk, niet het Mijne'. De Heere had de tempel verlaten. Zijn plaats was nu buiten. Daar sprak Hij tot Zijn discipelen over de toekomst. Het is zo belangrijk dat het licht van de toekomst schijnt op onze dagelijkse wandel en dienst voor Hem.

De apostel Paulus begreep deze waarheid. Hij schreef aan de gelovigen te Korinthe over de 'lichtheid van onze verdrukking' (2 Kor. 4:17). De verdrukking was licht voor Paulus, omdat hij toen al genoot van de zegeningen van de toekomst die hij in het vooruitzicht had. Wat een prachtige les voor ons! De Heere onderwijst ons over wat komt. In dat licht mogen wij onze huidige toestand onderzoeken. De Heere is nu dichtbij; spoedig zal Hij Zelf komen om ons in het Vaderhuis te brengen. Daar zal geen 'nacht' zijn!

Klaas Rot

U bent voleindigd in Hem Kolosse 2:10

De mens wilde de heiligheid van God niet en de liefde van God evenmin. Daarom bracht God iets nieuws voort – een bron van leven – en deed Hij de zonde weg door het kruis van Zijn Zoon. Toen de Heere Jezus gestorven was voor de zonde, nam Hij zegevierend Zijn plaats in aan de rechterhand van de Vader en zond Hij de beloofde Geest naar de aarde om ons in staat te stellen voor Hem te wandelen.

Wat een positie heb ik! Afgerekend met de zonde, geen bewustzijn van zonde meer. De Heere Jezus heeft mijn zonden volkomen weggedaan. Hij kon ons niet in de aanwezigheid van de Vader brengen

als er nog zonden op ons rustten, al was het er slechts één. Nee, al waren onze zonden ‘als scharlaken’, ze zullen worden ‘als witte wol’. De Heere Jezus werd gehoorzaam tot de dood en hierdoor is volkomen afgerekend met het hele probleem en dit geeft de arme zondaar macht.

Met die heilige vrijheid kan ik Gods aanwezigheid binnengaan, als ik weet dat de Heere Jezus daar is, zittend aan de rechterhand van mijn Vader, niet slechts als mijn Voorloper, maar als mijn Leven! Ik kan daar verschijnen in een volmaakte gerechtigheid, een volmaakte liefde en een volmaakt geweten. U zou Gods aanwezigheid niet kunnen binnengaan met ook slechts één zonde die op u rustte. Het zou dwaasheid zijn om daar zelfs maar aan te denken – en waanzin om het te proberen. Eén niet vergeven zonde zou u volkomen ongeschikt maken voor Zijn aanwezigheid. Het bloed van Christus heeft gereinigd van alle zonden, zodat de ziel in de aanwezigheid van God van Hem kan genieten – wij ‘verheugen ons in God’.

De verheerlijkte Heere Jezus, in de hemel gezeten, zendt de Trooster naar de aarde om ons kracht te geven voor de gemeenschap met Hemzelf. Zie de plaats die Hij heeft ingenomen, één met de verlost en op aarde. Pas na de opstanding noemt Hij Zijn discipelen ‘broeders’ en zegt Hij: ‘Vrede zij u’.

Wij hebben Zijn gerechtigheid. We hebben het onderpand, we wachten op de erfenis. We hebben de liefde van God, die uitgestort is in ons hart. Als we de heiligheid, de kracht, de liefde van God zien, hoe heerlijk is dan de gedachte: Hij is mijn Vader! De liefde waarmee Hij Zijn eigen Zoon heeft liefgehad, heeft Hij mij geschonken.

J.N. Darby

Uitnodiging!

Graag willen we alle belangstellenden opnieuw uitnodigen voor een **Bijbel-ontmoetingsdag** in Twente. We denken bij deze dag aan twee soorten ontmoetingen: door het Woord van God hopen we de stem van onze goede Herder te horen en door de contacten en gemeenschap met elkaar als kinderen van God hopen we gelijktijdig te worden bemoedigd. Iedereen is welkom, jong en oud! Fijn als ook jij / u er bij kunt zijn wanneer de Heere ons die dag zegent!

Thema:

HET HUISGEZIN IN BETHANIË

(LUKAS 10, JOHANNES 11-12)

Ontmoetingsplek: Kulturhus Irene, Notter (gem. Wierden)

Datum: zaterdag 26 september 2020 van 10.00 tot ong. 15.30 uur

Adres: Kulturhus Irene, Van Kregtenweg 9, 7467 PL Notter

De studies worden onderbroken door samen bidden en zingen en uiteraard door pauzes.

De deelname is gratis. Graag brood meenemen; voor koffie & frisdrank wordt gezorgd. Er zal voor de onkosten een collecte worden gehouden.

Er is deels een apart kinderprogramma (ong. 5-12 jaar) en er is de hele dag gelegenheid voor ouders in een apart zaaltje voor de allerkleinsten te zorgen.

Eventueel opgave voor overnachting kan bij de vermelde telefoonnummers of via het email-adres.

Aanmelding verplicht – dit vanwege de coronamaatregelen!

Voorkeur via ontmoetingsdagalmelo@gmail.com, of anders een appje naar nummer 06-83392184.

Voor inlichtingen: e-mail: info@christeneninalmelo.nl of tel. 0546-750243 (Richard & Marjan Grotenhuis) of 0546-627070 (Peter & Willemien Beltman).

Van harte welkom!

Nadenkertje

Een hen met haar kuikens

In Amerika wordt het volgende verhaal verteld:

Een hen wordt met haar kuikens plotseling door een prairiebrand overval-
len. (Dergelijke branden kwamen wel meer voor, want de boeren brand-
den soms gedeelten van de prairie af om akkerland te winnen.) Door de
wind voortgedreven, nadert het vuur met een geweldige snelheid.

De hen ontdekt het gevaar waaraan zij en haar kuikens blootstaan. Zij al-
leen kan zich nog wel naar de boerderij spoeden, maar mét de kuikens is
dat onmogelijk. Ook de kuikens hebben in de gaten dat er gevaar dreigt en
ze zoeken direct bescherming onder de vleugels van hun moeder. Zal de
moeder nu nog vluchten voor het alles-verterende vuur en haar kuikens
achterlaten in de vlammen? Nooit!

Terwijl de kuikens bij haar weggekropen zijn, raast het vuur over haar
heen. Later vindt de boer de hen, verbrand door het vuur, maar wonder
boven wonder blijken de kuikens gespaard te zijn. De hen heeft haar leven
voor haar jongen gegeven!

Herinnert deze gebeurtenis ons niet aan wat de Heere Jezus op het kruis
van Golgotha gedaan heeft? Het Goddelijke 'vuur' tegen de zonde ging in
de drie uren van duisternis over Hem heen. Daar heeft Hij de straf voor
de zonden gedragen voor ieder die met berouw tot Hem komt. De Heere
Jezus heeft aan het kruis Zijn leven gegeven voor ieder die gelooft.

Bent u ook al naar Hem toe gegaan en hebt u ook al bescherming onder
Zijn vleugels gezocht?